

31 NĂM GẶP LẠI

GS Trần Trung Lương

Hai tuần trước ngày mất nước 30.4.1975, một chuyến bay Air Canada đặc biệt đã chở 57 em bé mồ côi VN, từ Saigon đến Toronto. Các em được một cơ quan từ thiện Canada tiếp đón tại Trung Tâm Surrey Place, bên cạnh Bệnh viện Toronto Women's College. Có em mới được 6 tháng, có em đã 3 tuổi và đã bập bẹ nói tiếng VN. Lúc đó số người VN ở Toronto vào khoảng 50 người, đa số là du học sinh hay công chức VNCH đi tu nghiệp. Trong số này có ông bà GS Đàm Trung Phán từ Úc Đại Lợi qua lập nghiệp từ năm 1970. Cơ quan tiếp đón Surrey Place đã liên lạc được với ông bà Phán. Họ nhờ ông bà tới tiếp tay với họ trong việc giúp đỡ 57 cô nhi này.

Các bé cô nhi, sau 2 tháng được săn sóc đặc biệt về y tế, đã được các cha mẹ nuôi đón rước về nhà. Các em đã trở thành những người con trong gia đình Canada, đã mang tên Canada, và đã lớn lên trên quê hương thứ hai này. Các em sống với cha mẹ nuôi ở rải rác khắp mọi miền. Hiện nay các em là những công dân Canada thành đạt. Đa số các em đã lập gia đình và đã có con cái. Mới đó mà đã 31 năm.

Khi tới Toronto, Canada tổng số các em là 57. Nhờ danh sách các cha mẹ nuôi và nhờ giới truyền thông mà 40 em đã liên lạc được với nhau. Và 34 em đã đến gặp nhau ngày Thứ Bảy 15.4.2006 vừa qua. Thật là một ngày hội ngộ lịch sử. Buổi họp mặt mang tên '57 Orphans Reunion 2006'. Buổi sáng thăm lại Surrey Place nơi cách đây 31 năm các em được tiếp nhận. Buổi chiều một dạ hội chào mừng 34 em cô nhi ngày xưa, nay cùng với vợ chồng và con cái, và các cha mẹ nuôi, và bằng hữu, tổng cộng 260 người, tất cả đã tham dự đêm họp mặt hi hữu này. Dạ hội đã diễn ra tại Oakville Conference Centre, xa thủ đô Toronto chừng 100 cây số về phía tây.

Bao nhiêu là diễn văn . Các cô nhi ngày xưa thì lên tiếng ca ngợi công đức cha mẹ nuôi và các cơ quan đã đón tiếp các em, và bày tỏ lòng biết ơn đất nước Canada. Các cha mẹ nuôi thì tỏ ra cảm động vì không ngờ các em mang máu VN đã nhớ ơn nhiều và kỹ như vậy. Các cơ quan bác ái và giới truyền thông thì tỏ ra thán phục các em về những nghĩa cử này.

Ban tổ chức dạ hội đã công khai tuyên dương công đức của ban giám đốc Surrey Place và Bệnh Viện Nhi Đồng Toronto, và bày tỏ lòng biết

ơn đặc biệt các cơ quan truyền thông Canada. Báo chí, truyền hình và truyền thanh đã là nhịp cầu lớn giúp các em tìm ra nhau. Hai người có công tổ chức ngày hội ngộ này là hai cựu cô nhi trong đám 57 trên đây: Thanh Campbell, một phụ tá mục sư, và Trent Kilner, một nhà thầu xây cất .

Ông Hồ Đăng Khoa, một vị cao niên cư ngụ tại Mississauga, đã lên chúc mừng các em và xin tình nguyện giúp các em tìm hiểu thêm về nguồn cội VN. Được biết trước biến cố 304.1975, tại VN ông Khoa có biết một ít em trong số 57 trên đây.

Tôi đã được gặp GS Đàm Trung Phán trong bữa ăn lịch sử trên đây. Khi nói về chuyện ngày xưa, những ngày tới săn sóc các em bé cô nhi cách đây 31 năm, GS Phán hầy còn cảm động. Ông kể nhiều buổi tối khi từ giã các em ra về, các cháu cô nhi đều khóc vì không muốn ông bà ra về. Có một em bé 3 tuổi nói với ông: Bác ơi, xin bác ở lại tới khi mẹ cháu xuống với cháu. Ông hỏi em bé cô nhi: Mẹ cháu ở đâu? Bé cô nhi chỉ lên trời: Mẹ cháu ở trên cao kia kìa, cứ tối thì mẹ cháu xuống ôm cháu ru cháu ngủ.
Mới đó mà đã 31 năm.

Các em bé cô nhi, rời VN lúc mới 1 hay 2 tuổi, mà bây giờ thấy mình vẫn là người VN, vẫn tự hào về nguồn gốc VN, và vẫn muốn về thăm quê hương. Điều này làm tôi suy nghĩ và cảm động.

TRẦN TRUNG LƯƠNG
Tháng 4, 2006